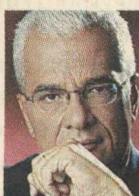

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Η καλή οκταετία

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ του ταξίδι στην Κίνα, το 1971, ο Χένρι Κίσινγκερ είχε ρωτήσει τον Τσου Εν Λάι πώς αξιολογεί τη Γαλλική Επανάσταση. Ο Τσου σκέφτηκε για λίγο και του απάντησε:

– *Είναι πολύ νωρίς να πούμε ακόμη!*

Υπό αυτήν την έννοια, μάλλον είναι νωρίς να αξιολογήσει κανείς και τη διακυβέρνηση του Κώστα Σημίτη. Μια διακυβέρνηση οκτώ χρόνων και σαράντα οκτώ ημερών ολοκληρώνεται αύριο και περνάει στην Ιστορία.

Είναι προφανές ότι, σιγά σιγά, η αποτίμησή της θα ξεφύγει από το πλαίσιο της τρέχουσας πολιτικής αντιπαράθεσης, θα γίνει πιο ψύχραιμη και πιο νηφάλια. Είναι προφανές επίσης πως, με την πάροδο του χρόνου, θα φωτισθούν καλύτερα οι επί μέρους πτυχές της, θα μετρηθούν πληρέστερα οι επιπτώσεις της.

Προς το παρόν, η βαθμολόγηση αρχίζει από υψηλά επίπεδα: ο Σημίτης αποφάσισε να παραδώσει τη σκυτάλη όταν όλες ανεξαιρέτως οι δημοσκοπήσεις επέμεναν πως ήταν ο άνθρωπος που οι Έλληνες εξακολουθούσαν να προτιμούν για Πρωθυπουργό τους. Για «μη χαρισματικός ηγέτης», που μας έλεγαν, μια χαρά τα κατάφερε!

Σε μια δημοσκόπηση της εταιρείας Opinion, που πραγματοποιήθηκε τον Ιανουάριο για το Mega, το 52,9% των ερωτηθέντων χαρακτηρίζει την πρωθυπουργία Σημίτη θετική ή μάλλον θετική. Το 45,3% τη θεωρεί αρνητική ή μάλλον αρνητική. Μεταξύ αυτών που τη χαρακτηρίζουν θετική είναι το 83,4% των ψηφοφόρων του ΠαΣοΚ αλλά και το 21,9% των ψηφοφόρων της ΝΔ, το 61% των ψηφοφόρων του Συνασπισμού, ακόμη και το 37,1% των ψηφοφόρων του ΚΚΕ! Για σημείο εκκίνησης δεν είναι καθόλου άσχημα.

Είναι άξια ανάλυσης αυτή η ανθεκτική σχέση εμπιστοσύνης που οικοδομήθηκε ανάμεσα στον Σημίτη και στον ελληνικό λαό. Πώς εξηγείται; Ο απερχόμενος Πρωθυπουργός μπορεί να μην έχει επικοινωνιακά χαρίσματα, μπορεί να μην αποπνέει οικειότητα και ζεστασιά, μπορεί να μη χαϊδεύει αφτιά και κεφάλια, μπορεί να είναι δύσκολος στις ανθρώπινες σχέσεις αλλά δημιουργούσε σε όλους την αίσθηση ότι προσπαθούσε να κάνει σωστά και σοβαρά τη δουλειά του, ότι ακολουθούσε μια σαφή πορεία πλεύσης και ότι η πορεία αυτή προσδιοριζόταν από την άποψη που είχε για το καλό του τόπου. Μια πορεία την οποία κατέστησε μη αναστρέψιμη και κοινά αποδεκτή, αυτό ίσως είναι η μεγαλύτερη επιτυχία του.

Ακόμη και οι αντίπαλοί του παραδέχονται ότι ο Σημίτης άλλαξε την Ελλάδα, σχεδόν όσο κανένας άλλος προκάτοχός του. Οτι η χώρα που παραδίδει δεν έχει καμία σχέση με αυτήν που παρέλαβε. Οτι της προσέφερε αυτοπεποίθηση και αυτοσεβασμό. Οτι προσπάθησε σκληρά για να τη σπρώξει μπροστά. Ήταν λίγο; Ήταν πολύ; Αυτό θα το κρίνει η Ιστορία. Αλλά μακάρι να τον μιμηθούν οι διάδοχοί του.